ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce JUDr. Z. V., zastoupeného JUDr. Janem Bébrem, advokátem se sídlem Praha 5, Ostrovského 3, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2003, čj. 8 Ca 3/2003 – 31,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

III. **Odměna advokáta JUDr. Jana Bébra se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze. Tímto rozhodnutím v právní věci shora označených účastníků řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, byl zamítnut návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků a návrh téhož účastníka řízení na ustanovení zástupce.

Jak je zřejmé z odůvodnění tohoto usnesení, městský soud vycházel z toho, že žalobce je v současné době v pracovním poměru s příjmem 15 996 Kč měsíčně, jeho manželka má též vlastní příjem a žalobce má pouze jednu vyživovací

povinnost. Skutečnost, že žalobce má dluhy, nepovažoval tento soud za relevantní. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek v projednávané věci činí podle zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (položka 14 a, bod 2, písm. d) Sazebníku soudních poplatků) 1000 Kč, měl městský soud za to, že tato částka nepřesahuje majetkové poměry žalobce. Pokud se týká návrhu na ustanovení zástupce, Městský soud v Praze poukázal na ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. s tím, že ustanovit zástupce lze jen tomu žalobci, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků.

Stěžovatel v kasační stížnosti a v jejím doplňku především odkázal na článek 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Uvedl, že soud, pokud by řádně vycházel z celkové finanční situace stěžovatele, měl hodnotit nejen jeho příjmy, ale také i výdaje. Tedy měl přihlédnout nejen k tomu, že příjem manželky stěžovatele ani zdaleka nepokrývá náklady jejího léčení, ale i k dluhům stěžovatele, které vznikly tím, že stěžovatel neměl žádnou naději domoci se ochrany ústavně zaručených základních práv a svobod před mocí soudní, ale i jiným orgánem. Vznik dluhů nebyla tedy ryze soukromá věc stěžovatele. Částka 1000 Kč není pro stěžovatele žádným pakatelem, ale jde například o měsíční kapesné pro syna. Soud měl přihlédnout i k tomu, že obdobných řízení k ochraně svých ústavně zaručených základních práv a svobod byl nucen podstoupit celkem deset, přičemž celková výše soudních poplatků se pohybuje v rovině jeho jednoho měsíčního příjmu.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, a neshledal stížnost důvodnou. Vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Nejedná-li se tedy o případ uvedený ve větě druhé, soud (předseda senátu) při rozhodování podle tohoto ustanovení především porovnává na jedné straně výdělkové a další majetkové poměry dotyčného účastníka řízení, na druhé straně pak výši soudního poplatku se zřetelem na případné další náklady spojené s předmětným řízením před soudem. Výsledkem této úvahy je pak závěr, zda účastníkovi je možné přiznat osvobození od soudních poplatků či nikoli.

Stejnou úvahou se řídil i Nejvyšší správní soud při posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že uvažovaná výše soudních poplatků v této věci (1000 Kč) se zřetelem na příjem žalobce a jeho rodiny nebrání uplatnění práva na soudní ochranu. Pokud stěžovatel poukazuje na to, že vede řadu dalších sporů a

celková výše soudních poplatků dosahuje výše jeho průměrného měsíčního výdělku, je třeba zejména poukázat na to, že ani stěžovatel netvrdí, že by byl povinen zaplatit poplatky ze všech těchto sporů v jednom měsíci, či v relativně krátké době.

Toliko pro úplnost je třeba poukázat i na to, že – jak vyplývá m. j. ze spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 62/2004 – stěžovatel vedle příjmu uvedeného v Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, pobírá ještě příspěvek na službu.

Městský soud tedy nepochybil, když napadeným usnesením stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce pak v souladu s ustanovením § 35 odst. 7 s. ř. s. vychází z prvotní podmínky – rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2004, čj. 8 Ca 3/2003 – 48 byl stěžovateli pro řízení o této kasační stížnosti ustanoven zástupce – advokát JUDr. Jan Bébr. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu tohoto zástupce částkou 2x 1000 Kč [(§ 7, 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.)] a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. května 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu